

[Iver Poulsen.]

standsstigning skulle jo have mulighed for at nedbringe de sociale ydelser, eftersom flere måtte blive i stand til at klare sig selv. Hvis Danmark i al almindelighed havde været et underudviklet land med hensyn til den sociale forsyning, var det noget andet; men det er landet jo faktisk ikke.

På et enkelt område var Danmark efterhånden blevet et underudviklet land, og det var på særforfølgelsesområdet. Den udvikling inden for den sociale lovgivning, som beløber sig til så mange penge, og som skulle være udtryk for, at de sociale problemer ikke var glemt, modbevistes hermed, og det betyder, at den sociale lovgivning har haft et skævt sigte, for den har ikke først og fremmest taget sigte på at hjælpe de mennesker, som samfundet først og fremmest har pligt til at hjælpe, nemlig de evnesvage eller på anden måde handicappede.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed nærmere udpenle, hvordan vor åndssvageforsyning er. Det har jeg haft lejlighed til at gøre ved flere andre lejligheder, og det er også berørt i dag af andre ordførere. Nu er det i hvert fald gået op for lovgiverne, at der er uhyggelig meget at indhente, og det siger den højtærede socialminister også klart flere steder i sin redegørelse. Åndssvageforfølgelsen herhjemme var omkring århundredskiftet et eksempel til efterfølgelse for andre lande, noget, man rejste hertil for at se og lære af. I dag er det desværre sådan, at man kan rejse hertil for at se, hvordan det ikke skal være. Jeg vil dog straks sige, at siden 1959-loven er der gjort store anstrengelser for at udbedre de forfølgelsesforhold, som forelå indtil da, men det er rigtigt, som den højtærede socialminister siger: der er meget at indhente på det område.

Med hensyn til de store udgifter siger socialministeren, hvad rigtigt er, at det navnlig er fra folkepensionens, invalidepensionens og enkepensionens område, udgifterne stammer. Jeg ved godt, at jeg nu vover mig ind i et farligt område, hvor jeg er vant til, at man tillægger mine udtalelser en betydning, som de ikke har; alligevel vil jeg sige, at det for de uafhængige står sådan, at vor sociallovgivning har været præget af et sandt pensionsraseri.

Med hensyn til invalidepensionen går de uafhængige klart ind for den forbedring, vi har haft på vort program lige siden partiets stiftelse i 1953, nemlig at invalidepensionen lovgivningsmæssigt blev adskilt fra folkepensionen, og at invalidernes forhold blev forbedret, som de er blevet nu. Det er vi helt enige med regeringen om, og det samme gælder enkepensionen.

Folkepensionen, som de uafhængige jo hverken har lod eller del i, eftersom vi har ønsket den opbygget på et andet princip end det rene forsørgelsesprincip, skal jeg ikke sige meget om, for så kunne man jo hævde: det har du ikke haft noget med at gøre, og det er rigtigt. Men ministeren siger, at udgifterne i de kommende år vil stige meget betydeligt, ikke mindst på grund af indførelsen af den fulde folkepension og pensionstillægget. Med hensyn til pensionsstillægget vil jeg, nu da det er blevet berørt, sige, at det var vi selvfølgelig imod, for det er jo udtryk for en indtægtsreguleret folkepension.

Vi møder i praksis, i det virkelige liv, ofte dette, at en hel del pensionister gerne vil påtage sig et ekstraarbejde. Jeg ved i hvert fald fra de landdistrikter, hvor jeg færdes, at de gerne vil påtage sig et ekstraarbejde; de har haft et arbejdsfyldt liv og kan ikke finde sig i at sidde og se ud ad et vindue over på den anden side af gaden. Men når man selv beskæftiger sådanne raske pensionister eller har berøring med andre, der beskæftiger dem, gør man den erfaring, at de kommer og siger: ja, hvis jeg nu kommer igen, så bliver min folkepension afkortet. Det er en meget uheldig udvikling, og det er også synd for de mennesker, der gerne ville bestille noget, men som har så megen økonomisk sans, at de siger: ja men vi vil alligevel ikke sætte noget til ved det. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Asger Jensen, der var inde på det spørgsmål, og jeg vil håbe, man vil tage spørgsmålet op, for der ligger her et menneskeligt problem.

Endelig vil jeg i denne forbindelse sige, at jeg ved tidligere lejligheder, når vi har talt om vor sociale forsyning, har henledt opmærksomheden på pensionisternes boligforhold. Det er, tror jeg, en forkert udvikling, at man bygger store paladser, hvor man anbringer vore pensionister. Når man får be-